

ADOLPHE MONTICELLI

grootte doek uit 1874 „Réunion dans un Parc du Temps des Valois” (Petit Palais, Parijs) met het nog grootere schilderij „Le Nozze di Cana” van Veronese; wij kunnen dan verwante trekken constateeren. Men zou hier echter ook van een oneerbiedige bewondering kunnen spreken. Want om het rustig evenwicht van het laatste stuk bekommert de 19e-eeuwsche Franschman zich allerminst. In zijn schilderij heerscht inderdaad evenwicht, doch het is een labiel evenwicht, hetgeen met zich meebrengt dat de blik van den toeschouwer steeds geboeid blijft, als maakte hij het optreden van een koorddanser mee. Maar evenals in dat geval heeft hij de diepere intuïtie dat het doel met onfeilbare zekerheid zal worden bereikt.

Men kan den ontwikkelingsgang van Monticelli ook aldus beschouwen dat hij in het beginstadium beurtelings door Italiaansche en Spaansche schilders is gehanteerd, respectievelijk uit de 15e, 16e en 17e eeuw, en dat dit feit de oorzaak vormt van de ongelijksoortigheid zijner jeugdwerken. Toen de kunstenaar tot volle rijpheid gekomen was, dus na zijn 45e jaar ongeveer, werd hij zichzelf, wat echter niet wil zeggen dat hij tot den geest van zijn eigen tijd terugkeerde. Zeker, op het eerste gezicht schijnt de grijpte kunstenaar geheel tot de school der Impressionisten te behooren, maar in wezen is zijn kunst typisch Zuidelijk van karakter en staat in mentaliteit dicht bij de scholen van Toscane en Venetië en nog dicht bij de opvatting der Antieken, die waarschijnlijk een dergelijk rijk coloriet als ideaal hebben gehad. Vergeten wij niet, dat de thans zoo grauwe klassieke beelden oorspronkelijk van bonte kleuren waren voorzien en dat b.v. de Romeinsche triomftochten

A. Monticelli, *Dame met parasol*, ± 1871-1872.

Verzameling P. Ripert, Marseille